

Prolog

În orice club există câte un individ anost, iar Coronation Club nu făcea excepție de la regulă. Faptul că un raid aerian era în plină desfășurare nu afecta cu nimic procedura obișnuită. Majorul Porter, retras din Armata Indiei Britanice, scutură ziarul și își drese glasul. Toți cei care erau de față îi ocoliră privirea – în zadar însă.

– Văd că au publicat anunțul morții lui Gordon Cloade în *The Times*. Într-un stil discret, desigur. „La cinci octombrie, ca urmare a unei acțiuni inamice.“ Nu menționează adresa. De fapt, e chiar după colțul străzii pe care locuiesc. Una dintre casele acelea mari din Campden Hill. Sincer să vă spun, m-a cutremurat un pic vestea; doar sunt responsabil cu raidurile aeriene, după cum știți. Cloade tocmai se întorsese din State, unde se ocupase de afacerea aceea cu achizițiile publice. Cât a stat acolo, s-a căsătorit. Cu o văduvă Tânără – suficient de Tânără cât să-i fie fiică. Doamna Underhay. Chiar îl cunoșcu-sem pe primul ei soț, în Nigeria. Se opri preț de câteva secunde. Nimeni nu afișa vreo urmă de interes cu privire la ceea ce povestea și nimeni nu îl rugă să continue. Ziarele ascundeau

cu obstinație fețele tuturor, însă asta nu era de-ajuns ca să-l descurajeze pe maiorul Porter, care avea mereu povestiri lungi de relatat, în general despre oameni pe care nimeni nu îi cunoștea. Interesant, spuse maiorul Porter ferm, cu ochii aținții absent asupra unei perechi de pantofi din piele lăcuită, cu vârfurile ascuțite – un tip de încălțăminte pe care îl dezaproba profund. Cum spuneam, sunt responsabil cu raidurile aeriene. Ciudate treburi, bombardamentele astea. Niciodată nu știi cum o să fie. Subsolul a fost făcut praf și acoperișul smuls. Etajul a rămas practic neatins. Șase persoane erau în casă. Trei servitori – un cuplu căsătorit și o menajeră –, Gordon Cloade, soția lui și fratele ei. Erau cu toții la subsol, cu excepția cumnatului – fost luptător în trupele de comando – care prefera să doarmă în propria cameră de la etaj, foarte confortabilă, și care, să vezi și să nu crezi, a scăpat cu numai câteva zgârieturi. Cei trei servitori au fost uciși în explozie, Gordon Cloade a fost îngropat sub dărâmături, l-au scos de sub moloz, dar a murit în drum spre spital. Soția lui era traumatizată după explozie, nu mai avea niciun petic de haină pe ea, dar a scăpat cu viață. Se crede că își va reveni. Va fi o văduvă bogată – Gordon Cloade trebuie să fi avut o avere de peste un milion.

Din nou, maiorul Porter se opri. Privirea lui urcase acum de la pantofii lăcuiți de piele la pantalonii cu dungi, haina neagră, capul în formă de ou și mustațile colosale. Străin, desigur! Asta lămurea chestiunea pantofilor. „Mă întreb, ce-o să se aleagă de clubul ăsta? Nu mai scapi de străini nici măcar aici“, se gândi domnul Porter, continuând povestirea. Faptul că străinul cu pricina părea să îl asculte cu toată atenția nu îndulci cătușii de puțin judecata dură a maiorului Porter.

– N-are mai mult de douăzeci și cinci de ani, urmă el. Și deja e văduvă pentru a doua oară. Sau, în orice caz, asta crede ea... Se opri, așteptând vreun semn de curiozitate ori vreun comentariu. Chiar în lipsa acestora, continuă totuși cu tenacitate: De fapt, eu am propriile mele teorii despre asta. Ciudată afacere. După cum v-am spus, îl știam pe primul ei soț, Underhay. Un băiat de treabă – a fost comisar pe district în Nigeria, la un moment dat. Foarte pasionat de meseria lui și extraordinar de competent. S-a căsătorit în Cape Town cu fata asta, care se afla acolo cu o companie de teatru. Era foarte deprimată, frumușică, neajutorată și aşa mai departe. Îl asculta pe bietul Underhay povestind cu înflăcărare despre districtul lui și despre întinderile nemărginite și suspina „Trebuie să fie minunat...“ și îi spunea cât de mult voia „să fugă de tot și de toate“. Ei bine, s-a măritat cu el și a scăpat de tot și de toate. El era îndrăgostit până peste cap, bietul băiat, dar încă de la început lucrurile nu au mers bine. Ea nu suporta sălbăticia, era îngrozită de băstinași și se plăcuse de moarte. Concepția ei asupra unei vieți fericite era să meargă prin localuri, să întâlnească pasionați de teatru și să socializeze. Nu o atragea deloc perspectiva unei *solitude à deux* în mijlocul junglei. E drept, eu nu am întâlnit-o niciodată; toate le-am auzit de la bietul Underhay. Era destul de afectat. Așa că a făcut ceea ce trebuia făcut: a trimis-o acasă și a fost de acord să divorceze. Eu l-am cunoscut imediat după aceea. Era foarte amărât și simțea nevoia să vorbească. Era un tip cam ciudat și demodat în unele privințe; nu era adeptul divorțului. Mi-a spus că „există alte moduri de a-i reda unei femei libertatea“. I-am spus: „Băiete, ascultă-mă bine. Să nu faci vreo prostie. Nicio femeie din lume nu merită să-ți tragi un glonț în cap pentru ea.“ M-a asigurat

că nu se gândeau la asta. „Dar sunt un om singuratic, mi-a zis. Nu am rude care să-și facă griji pentru mine. Dacă ar veni o înșinuare cum că sunt decedat, Rosaleen ar fi văduvă – și asta își dorește.“ L-am întrebat: „Și tu?“ „Ei bine, mi-a răspuns, poate la vreo mie șase sute de kilometri distanță își va face apariția vreun Enoch Arden¹, pregătit să înceapă o viață nouă“. „Într-o zi, ar putea fi pusă într-o situație derutantă“, l-am avertizat. „Ah, nu, mi-a răspuns, mi-aș juca rolul până la capăt. Robert Underhay ar fi mort pentru totdeauna.“ Ei bine, nu m-am mai gândit la asta după aceea, dar șase luni mai târziu aveam să afslu că Robert Underhay a fost răpus de febră, undeva în inima junglei. Băstinașii cu care era prieten erau oameni de încredere și au venit cu o poveste foarte detaliată și cu un biletel cu ultimele lui cuvinte, mâzgălite în grafia lui Underhay, în care acesta spunea că băstinașii săcuseră pentru el tot ce se putea și că se temea că i se aprobia sfârșitul și îl ridică în slăvi pe șeful tribului. Omul acela îi era extrem de devotat ca, de altfel, toți ceilalți. Orice le cerea să promită promiteau. Deci, cam asta e... E posibil ca Underhay să fie îngropat undeva în inima Africii ecuatoriale, dar e posibil și să nu fie și, dacă nu este, doamna Gordon Cloade ar putea avea un șoc într-o bună zi. Și nu i-ar prinde rău, zic eu. Nu am cunoscut-o niciodată, dar îi recunosc pe oportuniști de la distanță. L-a distrus pe Underhay, asta e sigur. E o poveste interesantă.

¹ Enoch Arden, poem de Alfred Tennyson, publicat în 1864. Poemul prezintă viața pescarului Enoch Arden, care își părăsește soția și copiii, plecând pe mare pentru a-i putea susține finanțiar. După un naufragiu pe o insulă izolată și o dispariție de zece ani, se întoarce și descoperă că soția lui, Annie, s-a recăsătorit și duce o viață fericită. Pentru a nu distrugă fericirea celei iubite, Enoch ascunde faptul că este în viață și moare, în cele din urmă, în suferință. (n.tr.)

Maiorul Porter privi în jur întrebător, așteptând o confirmare a afirmației sale. Întâlnii două priviri reci și plăcute, expresia pe jumătate abătută a Tânărului domn Mellon și atenția politicoasă a domnului Hercule Poirot.

Apoi un ziar foșni și un domn grizonant cu o figură impăsibilă se ridică fără un cuvânt din fotoliul său de lângă șemeiu și ieși din încăpere.

Maiorul Porter rămase cu gura căscată, iar Tânărul domn Mellon scoase un fluierat abia perceptibil.

– Ați făcut-o de oacie, remarcă Tânărul domn Mellon. Știți cine era?

– Doamne Dumnezeule, se tângui majorul Porter, destul de neliniștit. Bineînțeles. Nu suntem apropiati, dar am făcut cunoștință. Jérémie Cloade, nu-i aşa? Fratele lui Gordon Cloade... Pe cuvântul meu de onoare, ce ghinion... Dacă aș fi știut...

– E avocat. Pun pariu că o să vă dea în judecată pentru calomnie sau defaimare, sau ceva similar, spuse Tânărul domn Mellon, căruia îi plăcea să-i descurajeze și să-i alarmeze pe oameni, de vreme ce nu era interzis prin lege.

– Ce ghinion, ce ghinion!

– Până diseară, se va ști peste tot în Warmesley Heath, înșistă Tânărul domn Mellon. Acolo au reședința cei din familia Cloade. Vor sta până târziu să discute cum să procedez în continuare.

Însă tocmai atunci sună alarma militară, iar Tânărul domn Mellon încetă să mai fie răutăios și își conduse afectuos prietenul, pe Hercule Poirot, afară, în stradă.

– Cumplită atmosferă în cluburile astea. Au cea mai îngrijită colecție de indivizianoști. Totuși, Porter e de departe cel mai rău. Descrierea trucului cu frânghia indiană durează la el

trei sferturi de oră și, în plus, știe pe oricine a cărui mamă a treceut vreodată prin Poona!

Toate acestea se întâmplau în toamna anului 1944. În 1946, la sfârșitul primăverii, Hercule Poirot primea o vizită neașteptată.

II

Hercule Poirot ședea la biroul lui ordonat într-o dimineață plăcută de mai, când servitorul său, George, se apropiie și murmură cu deferență:

- Domnule, a venit o doamnă care vrea să vă vorbească.
- Ce fel de doamnă? întrebă Poirot prudent.

Îi plăcea întotdeauna acuratețea meticuloasă a descrierilor lui George.

- Trebuie să aibă între patruzeci și cincizeci de ani, zic eu. Neîngrijită și cu însășiarea cam ciudată. Poartă niște cizme bune de mers pe distanțe lungi. Haină de tweed și fustă, dar cămașă de dantelă. Niște mărgele egiptene îndoielnice și o eșarfă albastră de şifon.

Poirot se cutremură ușor.

- Nu cred că vreau să o văd, spuse el.
- Să îi transmit că nu sunteți disponibil?

Poirot îl privi gânditor.

- I-a spus deja, bănuiesc, că sunt ocupat cu niște afaceri importante și nu pot fi deranjat, nu?

George tuși din nou.

- A spus că a venit de la țară în mod expres ca să vă vorbească și că nu o deranjează să aștepte mult.

Poirot ofă.

- Niciodată nu trebuie să te împotrivești inevitabilului...

Dacă o doamnă de vârstă a doua care poartă imitații de mărgele egiptene s-a hotărât să vină să-l vadă pe renumitul Hercule Poirot și a venit tocmai de la țară pentru asta, nimic nu o va face să dea înapoi. Va sta pe hol până i se îndeplinește dorința. Condu-o înăuntru, George.

George se retrase, apoi reveni, anunțând pe un ton formal:

- Doamna Cloade.

Vizitatoarea cu haina de tweed tocită și cu eșarfă fluturând întră zâmbitoare Se îndreptă către Poirot, cu mâna întinsă, cu mărgelele de sticlă legănându-i-se la gât și zornăind.

- Monsieur Poirot, începu femeia, am venit la dumneavoastră îndrumată de către spirite.

Poirot căpăta de câteva ori.

- Înțeleg... Poate vreți să luați loc și să...

Însă nu avu timp să continue.

- În ambele feluri, monsieur Poirot. Și cu scrierea automată, și cu tabla ouija. Noaptea, acum două zile. Eu și doamna Elvary (o femeie extraordinară) foloseam tabla ouija. Apăreau în mod repetat același inițiale. H.P. H.P. H.P. Evident, nu mi-am dat seama din prima ce înseamnă. Știi, asta ia ceva timp. Pe tărâmul nostru pământesc, nu putem vedea clar. M-am gândit îndelung cine ar putea avea inițialele respective. Știam că trebuie să aibă legătură cu ultima ședință - una dintre cele mai tulburătoare -, însă a durat destul de mult până mi-am dat seama. Apoi am cumpărat un număr al revistei *Picture Post* (îndrumată tot de către spirite, înțelegeți, pentru că de obicei cumpăr *The New Statesman*) și am găsit rezolvarea: o fotografie a dumneavoastră, cu descriere cu tot, și o relatare a ceea ce ați făcut. Nu vi se pare minunat, monsieur Poirot, cum totul se

întâmplă cu un motiv? Dumneavaastră sunteți, fără îndoială, persoana aleasă de spirite pentru a rezolva chestiunea aceasta.

Poirot o privea îngândurat.

În mod ciudat, ceea ce îi atrăsesese atenția erau ochii ei deosebit de pătrunzători, de un albastru-deschis, care să dea coerență aceluia discurs întortocheat.

— Ce anume, doamnă... Cloade, nu-i aşa? întrebă Poirot, încruntându-se. Mi se pare că am mai auzit numele acesta cu ceva timp în urmă...

Vizitatoarea încuviință vehement.

— Cumnatul meu, Gordon. Foarte bogat și menționat adeșea în presă. A murit în război cu mai bine de un an în urmă. Soțul meu este fratele lui mai mic; este medic, doctorul Lionel Cloade... Desigur, adăugă femeia coborând tonul, el nu știe că am venit să vă vorbesc. Doctorii au, în opinia mea, o vizionare foarte materialistă. Universul spiritelor pare să se ascundă de ei. Își pun toată încrederea în Știință, dar eu întreb: ce e Știință? Ce poate face Știință?

Hercule Poirot nu vedea niciun alt răspuns la această întrebare decât o descrieremeticuloasă și relevatoare a descoperirilor lui Pasteur, Lister și Humphrey Davy și cu a lui lampă de siguranță, neomițând nici beneficiile electricității în locuințe și sute de alte lucruri similare. Dar, bineînțeles, nu acesta era răspunsul pe care îl aștepta doamna Cloade. De fapt, întrebarea ei, ca multe altele, nu era deloc o întrebare. Era doar un artificiu retoric.

Hercule Poirot decisă să pună o întrebare practică:

- Cum vă pot ajuta, doamnă Cloade?
- Credeți că există o lume a spiritelor, *monsieur* Poirot?
- Sunt un bun catolic, răspunse Poirot prudent.

Doamna Cloade expedie credința catolică dintr-un gest al mânii, zâmbind condescendent.

— Oarbă! Biserica e oarbă, plină de prejudecăți, prostecă; nu acceptă realitatea și frumusețea lumii din spatele a ceea ce trăim.

— La ora 12 am o întâlnire importantă, spuse Hercule Poirot.

Remarca venise la timpul potrivit. Doamna Cloade se aplecă spre el.

— Trebuie să trec la subiect fără întârziere. Ar fi posibil, *monsieur* Poirot, să găsiți o persoană dispărută?

Poirot ridică dintr-o sprânceană.

— Ar fi, da, răspunse prevăzător. Însă poliția, dragă doamnă Cloade, ar putea s-o facă mult mai ușor decât mine. Ei au tot ce e necesar pentru asta.

Doamna Cloade expedie din discuție poliția la fel cum făcuse și cu Biserica Catolică.

— Nu, *monsieur* Poirot. Spre dumneavaastră am fost călăuzită de către cei de dincolo de văl. Ascultați. Cu câteva săptămâni înainte să moară, cumnatul meu, Gordon, s-a căsătorit cu o văduvă Tânără, pe nume Underhay. Primul ei soț (biata copilă, cât a suferit) se pare că a murit în Africa. O țară misteroasă Africa.

— Un continent misterios, o corectă Poirot. Se poate să fie așa. În ce parte a...

Femeia continuă, ignorând remarca.

— În Africa Centrală. Tânărul unde au luat naștere practicile voodoo, creaturile numite zombi...

— Zombi vin din Caraibe.

Doamna Cloade continuă: